Pe urmele lui Caleb

Pe urmele lui Caleb

Faptele relatate în Judecători 1.12-15 sunt amintite deja în Iosua 15.13-19. Acolo, ele încheie istoria luptelor, care au fost duse pentru câştigarea ţării Canaan, în timp ce aceleaşi fapte în cartea Judecători aruncă într-o oarecare măsură o rază de lumină asupra decăderii care începuse şi care este descrisă în următoarele capitole.

Persoana lui Caleb stă deci la pragul dintre două perioade de timp. Perioada în care atotputernicia divină s-a descoperit în har în favoarea unui popor slab în sine însuşi, pentru a-i da victoria şi pentru a-l face să locuiască în ţara promisă, trecuse. Ea însă a făcut loc unei alte perioade, în care urmaşii acelor cuceritori au eşuat. Ei ar fi trebuit să păstreze moştenirea lăsată, dar nu au corespuns deloc responsabilităţii lor. Aşa se încheie tot ce este încredinţat omului. Şi istoria Bisericii arată o imagine a eşecului cu privire la responsabilitatea sa. Creştinismul s-a îndepărtat foarte mult de energia spirituală a primelor sale zile, aşa încât Domnul va trebui să-l judece. Aşa se încheie şi istoria mărturiei ultimelor zile.

Caleb Îl urmase pe Domnul cu toată inima în mijlocul necredinţei poporului, aşa cum s-a arătat acesta în pustiu, în mijlocul greutăţilor lungii călătorii şi având în vedere pericolele luptelor. În ciuda vârstei sale de 85 de ani, puterea sa era neînfrântă şi a alungat pe fiii lui Anac din locul pe care îl aşteptase în credinţă timp de 45 de ani ca să-l ia în posesie: Hebron, locul de înmormântare al patriarhilor, care devenise prada unor duşmani puternici. Numele său a rămas în strânsă legătură cu numele marelui conducător, Iosua. Caleb a arătat până la sfârşit acest ataşament faţă de această imagine frumoasă despre Hristos, a dat un exemplu de stăruinţă şi energie a credinţei şi a putut să părăsească scena ca un biruitor.

După el a venit o generaţie care n-a cunoscut pe Domnul şi nici lucrarea pe care El a făcut-o pentru Israel. Decăderea a apărut curând şi s-a înrăutăţit tot mai mult. Dar credinţa personală a fiecăruia în parte are întotdeauna locul său şi partea sa şi duce chiar la treziri deosebite. Barac, Ghedeon, Iefta, Samson, pentru a aminti doar câţiva, sunt exemple în acest sens. Chiar dacă poporul a eşuat, puterea lui Dumnezeu nu s-a schimbat, şi nici credincioşia Sa faţă de promisiunile Sale.

Otniel deschide seria acestor martori credincioşi într-o perioadă de decădere, în clipa în care Caleb încheie seria cuceritorilor. Toţi judecătorii care au urmat au fost pătaţi cu oarecare greşeli, pentru ca harul lui Dumnezeu să fie proslăvit în slăbiciunile lor. Caleb nu a avut niciun fiu, care ar fi putut moşteni proprietatea sa. Otniel era fiul unui frate mai tânăr de-al său. Dar acest reprezentant al generaţiei tinere a urmat exemplul unchiului său. Aşa cum Caleb a luat odinioară în posesie Hebronul, Otniel a luat acum cetatea Chiriat-Sefer. Astfel s-a făcut una cu familia bărbatului credinţei şi a primit-o de soţie pe femeia care era scumpă şi dorită de inima sa: Acsa, fiica lui Caleb. Ea a devenit soţia sa. Au urmat alte victorii. Prin Duhul Domnului, el a eliberat poporul, care suspina în propria sa ţară sub jugul arameilor şi timp de 40 de ani a devenit primul judecător al lui Israel (Judecători 3.10, 11).

Dar Acsa nu a fost cu nimic mai prejos decât soţul ei. Ca fiică vrednică a lui Caleb, ea a dorit o parte specială din acest petec de pământ promis, pentru care tatăl ei a luptat şi a biruit. Chiar dacă unii au fost leneşi în a cuceri şi a păstra, şi chiar dacă toate seminţiile poporului ei au arătat lipsă de credinţă, Acsa a vrut un câmp şi l-a îndemnat pe soţul ei să îl ceară. Dar a avut nevoie şi de izvoare de apă, pentru a uda acest pământ din miazăzi, care altfel se usca şi devenea neroditor. În momentul în care s-a aflat pe punctul de a-l părăsi pe tatăl ei pentru a începe o nouă etapă de viaţă, ea a sărit de pe măgar pentru a-i prezenta cererea. Îmi închipui cu plăcere această scenă: bătrânul erou al credinţei şi fiica sa la picioarele sale! Întreaga sa dorinţă a fost să posede această bucată de pământ din Iuda. Ce bucurie pentru acest încă robust bătrân să vadă în fiica sa aceeaşi dorinţă, aceeaşi stăruinţă şi aceeaşi râvnă! „Ce vrei? Dă-mi ... Mi-ai dat... atunci dă-mi!“ Cu ce bucurie a dat acest patriarh tinerilor binecuvântarea cerută! Cei doi s-au întrecut într-o străduinţă vrednică de adevăraţi israeliţi.

Tineri creştini de astăzi, nu vă spun nimic aceste lucruri? Ele nu ne-au fost comunicate pentru satisfacerea curiozităţii noastre, ci pentru învăţătura noastră. Noi aparţinem în ceea ce priveşte mărturia, pe care Dumnezeu Şi-a trezit-o cu privire la apropiata venire a Domnului nostru, de generaţia decăzută. Din păcate, nu există nicio îndoială în acest sens! Alţii, la timpul lor, au luptat în Duhul lui Dumnezeu şi au biruit. Acum noi trebuie să păstrăm, pentru că totul este ameninţat de ruină. Se observă o vlăguire tot mai mare, iar indiferenţa sporeşte. Noi nu ne mirăm de aceste lucruri, pentru că ele au fost prezise. Dar desigur, cu toate acestea, nu vrem să luăm parte la ele. Duşmanii contra cărora trebuie să luptăm sunt mereu aceiaşi: lumea, canaaniţii conduşi de prinţul acestei lumi. Dar acest prinţ a fost biruit la cruce, aşa cum duşmanii lui Iosua şi Caleb au fost biruiţi de fapt înainte la Marea Roşie. Dumnezeu răspunde astăzi credinţei la fel ca ieri. Cu cât suntem mai conştienţi de slăbiciunea noastră, cu atât mai mult Dumnezeu Îşi poate descoperi puterea. Apropierea Domnului, Cuvântul viu şi Duhul Sfânt stau la dispoziţia celui fidel.

Vedem pe slujitorii Domnului, care au slujit cu dăruire şi stăruinţă, încheind unul după altul alergarea. Astfel de slujitori au devenit tot mai rari. Dar chiar dacă se pierde tot mai mult în jurul nostru hotărârea şi vigilenţa, fiecare dintre noi poate şi trebuie, chiar dacă ar fi singur, să imite credinţa conducătorilor care au mers înaintea noastră. Există suficient spaţiu pentru mai mulţi Otniel şi Acsa. Pe aceştia îi aşteaptă părţi speciale din ţară, adică o savurare personală a binecuvântărilor spirituale, cu care credincioşii sunt binecuvântaţi în locurile cereşti. Ei vor poseda izvoarele de apă de sus şi de jos. Puterea Duhului Sfânt se va dovedi în trupul lor ca un izvor de apă vie şi le va rodi bogăţiile Cuvântului lui Dumnezeu, care altfel ar rămâne literă moartă.

Să ne nu mulţumim doar cu faptul că ştim că suntem sau că ne numim creştini; nu, ci să trăim ca şi creştini. Să luăm pentru noi înşine în posesie ţara şi să savurăm roadele ei. Domnul iubeşte această dorinţă sfântă a credinţei şi El o împlineşte. Din păcate, dorinţele noastre se îndreaptă atât de uşor spre o lume, în care suntem străini şi în care ne aşteaptă dezamăgire după dezamăgire (Iacov 4.2). Dar Domnul doreşte să ne vadă umpluţi cu o dorinţă vie după El, dorinţa de a-L urma, de a-i sluji şi de a-L vedea curând. Vrem să luptăm şi pentru darurile spirituale. El ne cheamă să ne deschidem gura, pentru ca El să o poată umple. Această dorinţă din inimi zeloase ne lipseşte mult! Ne mulţumim cu ceea ce considerăm că avem şi nu mai simţim nevoia de a dori mai mult. Marele reproş adresat adunării din Laodiceea este: Eşti căldicel. Căldicel, fără înflăcărare a inimii, fără clocot al inimii, care doreşte partea cea bună!

Cel căldicel spune: „Nu am nevoie de nimic.“ „Dă-mi... Mai dă-mi“, a spus Acsa. „Cereţi, şi veţi căpăta.“ Dorinţa credinţei nu rosteşte dorinţe neroditoare. Credinţa acţionează. Cu îndrăzneală pune mâna pe ceea ce i s-a promis. Ea tinde spre ceea ce este vrednic de dorit, iar aceste dorinţe ale sale sunt satisfăcute prin cunoaşterea lui Hristos, cunoaştere care creşte mereu. Din aceste rădăcini cresc toate roadele vieţii creştine. Secretul perseverenţei lui Caleb a fost ataşarea de Domnul, Dumnezeul lui Israel, care a dat promisiuni. El L-a urmat în totul pe Domnul. Vom umbla pe urmele lui Caleb, dacă şi noi vom aprecia promisiunea şi pe Cel care a dat-o.

clickbible.org